

Részlet v. Bakonyi Béla csendőr főörzsőrmester leveléből, melyet "v. verebélyi Marssó Lőrinc m. kir. csendőr ezredes Úrnak!" címzett, Torontóból, 1977. Július 25-én. v. Bakonyi-Molnár Béla a Bajtársi Levél 1977. jan-jun. számában (19. oldal) méltatást írt volt feletteséről, v. verebélyi Marssó Pál alezredestől, annak halála alkalmából. Ezt a méltatást köszönte meg Marssó Pál testvére, Lőrinc, s a köszönőlevélre való válasz részlete az alábbi idézet (a levél másolatát Perjési György adta át az Archívum számára).

“It a magánlevelemben még megemlítem, hogy az egyszerű tanfolyam hallgatónál egy kicsit közelebb álltam a volt Gazdámhoz annak idején. Ugyanis én apródja is voltram a Gazdámnak! Ha nemis a középkori fogalmak szerinti apród! A házához jártam időnként a szolgálati és vadász fegyvereket, valamint felszerelést rendben és karban tartani. Ezenkívül lovásza is voltam Gazdámnak. Ez utóbbi teendő ritkán adódott, csak hosszabb megerőltető menetgyakorlatok idején, vagy nagyobb távolságra is kiterjedő harcászati gyakorlatok alkalmával.

A próbacsendőr többek között nevezetes volt arról, hogy örökké éhes volt, s ezalól én sem voltam kivétel. Ezt a tényt pedig az én Gazdám nagyon jól tudta. Ha a háznál megjelentem, munkám végeztével a Gazdám minden esetben kiszólt a konyhára: Mariska adjon ennek a fiúnak valami jó falat harapni valót! A szakácsnő vissza is szólt, hogy már el is készítettem! Megvendégelés nélkül soha hagytam el a házat.

Gazdám felesége gyönyörű szép fiatal kis asszonyka volt, de a Nagyságos Asszony szíve is arany volt. Csak egy esetet óhajtok megemlíteni.

Egy rekkenő meleg nyári napon éppen napos csendőr voltam amikor a kapunál egy szekér állt meg és a kocsisa benyitotta a bejárati ajtót, közölve, hogy egy teljes szekér görög és sárga dinnyét hozott. Csak elképedtem, mert közétkezésünk vezetőjét, Janka tiszthelyettest nem úgy ismertem, hogy különlegességnek mondható gyümölcsre is költötte volna a közösség vagyonát. Ezért megkérdeztem a kocsist, hogy biztos jó helyen jár-e? Azt felelte, ő biztos a dolgában és tudja, hogy jó helyre jött, mert ezt a kocsit a Parancsnok Úr felesége vásárolta meg és azt mondta, hogy bácsikám vigye el a csendőr iskola laktanyájába és ott adja át a rakományt, hadd egyenek az ő fiai egy kis finom friss dinnyét.

Kedves Gazdám, Marssó százados úr, alaptermészeténél fogva nem szeretett fenyíteni; ha valami fegyelmi kihágás miatt elébe került a delikvens, inkább meggyőzően a lelkére beszélt, rávilágítva az általa elkövetett helytelen cselekedetre, s utána a lehető legenyhébb fenyítést szabta ki. Így ha valamelyikünk fegyelmi kihágás miatt kihallgatásra került, mindég arra kértük a Mindenhatót, hogy Marssó százados úr tartsa meg a kihallgatást s így ő intézze az elkerülhetetlen eljárást, a fenyítést is.

Én még igen jól emlékezem Marssó Lőrinc főhadnagy úrra is, aki néha eljött Szolnokra a testvérbátyját meglátogatni. Az iskolánknál a Főhadnagy úr közénk is jött, és mint próbacsendőröket a sport szeretetére buzdított. De régen is volt mind ez!”